[illegible]

Basilii Imperat
Parenetica

Xenophontis
Xenonuca

Dionis Apistola

Philo de Nobilitat

Plutarchus
Virtute et Vitio

Synetii Opuscula

Porphirii [illegible]

Hesiodi Opuscula

Versum [illegible]

[illegible] accomodata

[illegible]

[illegible]menta [illegible]
[illegible]

F[illegible]

BIBL.
DE
L'UNIVERSITÉ
MS.
1107

[illegible]

~~E.VI.1.~~

BIBL.
DE
L'UNIVERSITÉ
MS.
1107

E.III.14.

1156414979

9. L. G. φ. 74.

ΕΚ ΤΩΝ

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΗΝΗΣ, ΚΑΤ' ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΤΟΥ ΤΗΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ τυράννου.

BIBLIOTHÈQUE DE L'UNIVERSITÉ DE FRANCE.

Δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι.

PARISIIS,
Ex Typographia Steph. Preuosteau, hæredis Guil. Morelij in Græcis Typogr. Regij, in clauso Brunello.
1582.

ΕΚ ΤΩΝ

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΗΝΗΣ,

κατ' Ἀνδρονίκου τοῦ τῆς πενταπόλεως τυράννου.

ΑΙ κακοποιοὶ δυνάμεις ἐν κόσμῳ, συντελοῦσι μὲν τῇ χρείᾳ τῆς προνοίας· κολάζουσι γὰρ τοὺς ἀξίους κολάζεσθαι· εἰσὶ δὲ ὅμως θεομισεῖς τε καὶ ἀποτρόπαιοι. Ἐγερῶ γὰρ, φησὶν, ἔθνος ἐφ' ὑμᾶς, ἀφ' οὗ πείσεσθε τόσα καὶ τόσα. καὶ τελευτῶν, αὐτοῖς ἐκείνοις, οἷς ἐπιστρατεύει, φησὶν ἐπεξελεύσεσθαι, ὅτι παραλαβόντες ὑμᾶς οὐκ ἠλέησαν, οὐδὲ ἀνθρωπίνως ἐχρήσαντο. αὐτοὶ μὲν γὰρ οὐκ ἐξεμελέτησα τὰς ἱερὰς συλλαβάς· διισχυρίζομαι δὲ, ὡς ἔστιν οὐ τῶν βιβλίων ὁ πρὸς ταῦτα λέγων πεποίηται. καὶ οὐκ εἶπε μὲν οὕτως· οὐκ ἐποίησε δέ. ἀλλὰ Βαβυλώνιος βασιλεὺς, Ἱερουσαλὴμ μὲν τὴν πόλιν κατέσκαψε, τὸ δὲ ἔθνος ἠνδραποδίσατο. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος οὐκ εἰς μακρὰν ἐμεμήνει καὶ γέγονε δίκη θεοῦ ἐξερημῶσαι τὴν πόλιν, ὡς εἰ καὶ γέγονεν ἐν τῷ τόπῳ πόλις, ἀπιστῆσαι. ἆρα τολμητέον ἐρέσθαι θεόν; διὰ τί σὺ μὲν ἀπίστης ἄνδρας ἐπὶ τοὺς ἡμαρτηκότας σοὶ τιμωρούς· ὅταν δὲ ὑπηρετήσωσι τῷ θείῳ βουλήματι, καὶ γίνωνται δήμιοι τούτοις, ἐφ' οὓς καταπέμπονται, δέον ἐκτῖσαι χάριν τῆς ὑπουργίας, τότε δὴ μάλιστα καὶ κολάζονται. ἀλλ' ἣ κεκίνηκεν ἡμᾶς εἰς ἀπόκρισιν ὧν αὐτοῦ πυνθανόμεθα· ἐπειδὴ γὰρ βεβλαμμένου τῆδε τοῦ θείου νόμου, περιῆλθεν εἰς ἀνθρώπους κακά· τὰ δὲ κακοποιὰ, διαφερόντως κακά. περιουσία γὰρ φυ-

σεως καὶ δραστήρια γίνονται. ἐπεὶ δ' οὖν ἅπαξ γέγονε τὰ κακά, τῆς θείας σοφίας καὶ ἀρετῆς καὶ δυνάμεως ἔργον ἐστίν, οὐ μόνον τὸ ἀγαθοποιεῖν· φύσις γὰρ ὡς εἰπεῖν αὕτη θεοῦ, ὡς τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν, καὶ τοῦ φωτὸς τὸ φωτίζειν· ἀλλὰ κἀκεῖνο μάλιστα τὸ διὰ τῶν κακῶν ἐπινοηθέντων παρά τινων, ἀγαθόν τι καὶ χρηστὸν τέλος ἀποτελεῖν, καὶ ὠφελίμως τοῖς δοκοῦσι φαύλοις χρῆσθαι. τὸ γὰρ σοφίας ἐστὶν εὐμηχάνου, τὸ τοῖς κακοῖς ἐν δέοντι χρήσασθαι. ὅταν οὖν δεῖται κολαστῶν, χρῆται νῦν μὲν ἀγελάρχαις ἀκρίδων δαίμοσι· νῦν δὲ ὧν ἔργα λοιμοί· καὶ νῦν μὲν ἔθνει βαρβάρων, νῦν δὲ ἄρχοντι πονηρῷ, καὶ καθάπαξ εἰπεῖν, ταῖς ἐπιτηδείοις εἰς τὸ ποιῆσαι κακά, δημοσίαις φύσεσι. μισεῖ δ' ὅμως αὐτάς, ὅτι παρ' ἑαυτῶν γεγόνασιν ἐπιτήδειοι. οὐ γὰρ ἐποίησεν ὁ θεὸς ὄργανα συμφορῶν, ἀλλ' ὑφ' ἑαυτῶν εἰς τοῦτο τραπεῖσιν ἑτοίμως ἐχρήσατο· καὶ διότι παρ' ἑαυτὸ σὺ γέγονας χρήσιμος. ἄλλο τοῦτό ἐστιν, ὃ καὶ παντάπασιν ἀποκόπτει θεοῦ. οὕτω καὶ σκεῦος τὸ μὲν ἄτιμον, τὸ δὲ τίμιόν ἐστί τε καὶ νομίζεται. κρίνεται γὰρ ἑκάτερον πρὸς ἣν τινα χρείαν παρέχεται· τράπεζα μέν, ἱερὸν χρῆμα, δι' ἧς ὁ θεὸς τιμᾶται φίλιός τε καὶ ξένιος· καὶ τὸν Ἀβραὰμ ἡ φιλοξενία, θεοῦ πεποίηκεν ἑστιάτορα· μάστιξ δὲ ἀπόθετον ἐπαίσχυντον· θυμῷ γὰρ ὑπηρετεῖται· καί τις ἤδη χρησάμενος αὐτῇ, μετενόησε. τῶν μέν τοι κολαζομένων ὁ θεὸς κήδεται· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο μικρόν, ἐπισκοπῆς ἀξιωθῆναι θεοῦ, καὶ καθαίρεσθαι διὰ δίκης τὰ ἁμαρτήματα. αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, αἱ παντάπασιν ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ. τὸ γὰρ ἀφανιστικόν, τῷ δημιουργῷ δήπου πολέμιον. οὐ γὰρ οὐδὲ διάκειται τὴν γνώμην ὁ τιμωρός, ἢ δαίμων, ἢ ἄνθρωπος, ὡς λειτουργίαν τινὰ ταύτην εἰσφέρων θεῷ· ἀλλὰ τῇ μοχθηρίᾳ τῆς φύσεως χαριζόμενος ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς ἐπεξέρχεται. οὐ τοίνυν, ἐπειδὴ δυ-

ὡς cu infinitivo
τὸ radit in infinitiv
μηχανὸς ingeniosus
ὅταν cu indicativo
ἀγέλη grege
ἄρχων princeps
ἀγελάρχος dux gregis
λοιμὸς pestis
λιμὸς famis
πόλεμος bellu
praeteritu medium γέγονα
τάσσω μ. τάξω
ἄτιμον ab α et τιμή
ἑστιῶ quiunio aliquem convivio
ἑστιάτορ
Genes. 18 cap
μετενόω sive μετανοία poenitentia a μετά et νοῦς
τὸ κῆδος cura
ἀξιοῦμαι
ἀπόστροφος a verbo ἀποστρέφω aversor avertor ἀποστροφή
λειτουργεία munus publicum ministerium
εἰσφορά collatio
πάντελος

στυχεῖν ἔδει τὴν πόλιν, σὺ δὲ τοῦτ' εἰργάσω, παρὰ τοῦτό σε δεῖ διαδρᾶναι τὴν δίκην· ταύτην γὰρ ἂν τὴν ἀπολογίαν καὶ Ἰούδας ἀπελογήσατο. ἔδει γὰρ ὑπὲρ τῆς ἁπάντων σωτηρίας σταυρωθῆναι Χριστόν· ἀλλ' ἔδει μὲν φησίν· οὐαὶ δὲ, δι' οὗ γίνεται, καὶ καλὸν ἦν τῷ ἀνθρώπῳ εἰ μὴ ἐγένετο. οὐκοῦν τὸ μὲν ὁρώμενον, ἀγχόνη τὴν προδοσίαν αὐτοῦ διεδέξατο· τὸ δὲ οὐχ ὁρώμενον, οὐδ' ἂν ἐπινοήσειέ τις. οὐ γάρ ἐστιν ἐπίνοιαν ἀνθρώπου χωρῆσαι, ἵνα γένοιτ' ἂν τῷ Χριστοῦ προδότῃ τὰ κολαστήρια. τὸ γὰρ ᾗ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆσαι τῷ χρεὼν, οὐκ ἀτελείας ἀπολογίας ἐστί. δεῖ τοίνυν ὅσον οὐδέπω καὶ αὐσουριανοὺς καὶ Ἀνδρόνικον, ὑπὲρ ὧν εἰς ἡμᾶς εἰργάσαντο, δίκην ἀξίαν κομίσασθαι. καὶ γὰρ τὴν ἀκρίδα τὴν λυμηναμένην ἡμῶν τοὺς καρποὺς, καὶ μέχρι μὲν καλάμης τὸ λήιον, μέχρι δὲ φλοιοῦ τὰ φυτὰ δαπανήσασαν, καταποντιστὴς ἄνεμος ἀθρόας ὦσεν εἰς μέσον τὸ πέλαγος. Ταύτῃ μὲν οὖν τῇ πληγῇ τὸν νότον ἀντέταξεν ὁ θεός· καὶ ἐπ' αὐσουριανοὺς ἤδη τις ᾕρηται παρ' αὐτοῦ στρατηγός· ὡς εἴη γε τοῦτον ἡμῖν εἶναι τῶν παρ' αὐτοῦ πώποτε στρατηγῶν εὐσεβέστατόν τε καὶ δικαιότατον. τοῦτον ἐπὶ τῶν κατ' αὐτῶν τροπαίων μακαρίσαι μοι γένοιτο· μακάριος γὰρ, φησὶν, ὃς ἀνταποδώσει τὸ ἀνταπόδομα αὐτοῖς· μακάριος ὃς ἐδαφιεῖ τὰ νήπια αὐτῶν πρὸς τὴν πέτραν. τίς δὲ ἄρα, τίς ὄλεθρος πρέπει μὲν τὸν παλαμναῖον τῆς χώρας Ἀνδρόνικον· τίς ἀξία γένοιτ' ἂν δίκη ψυχῆς κακεργάτιδος. ὡς ἐμοὶ τῶν πληγῶν ἁπασῶν αἷς μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ὁ θεὸς, Ἀνδρόνικός ἐστι μακρῷ πάντων βαρύτερος. πρὸς γὰρ ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς, οὗτος ἐμόν ἐστι κακὸν ἴδιον. διὰ τοῦτον μέτεισιν ὁ πειράζων, ἵνα δραπετεύσω τοῦ θυσιαστηρίου τὴν λειτουργίαν· ἐπανακτέον δέ μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, ἐν οἷς ἴστε, προσθεὶς ἃ μὴ πάντες γινώσκετε, ἀκόλουθον ὑμῖν

τὴν διδασκαλίαν τὴν περὶ ἐμὲ πραγμάτων ποιήσωμαι. καὶ γὰρ
πρὸς τὰ μετὰ ταῦτά μοι καλῶς ἔχει τούτων ὑμᾶς ἀκροατάς μοι γε-
νέσθαι. ἐμοὶ παιδόθεν παρέστη θεῖον ἀγαθὸν εἶναι, σχολὴ καὶ τὸ ζῆν εὐ-
μαρία· τοῦτο δ', ὃ ταῖς θείαις φύσεσι προσήκειν τις ἔφη, αὐτὸ τοῦτ' εἶναι, τὸ
τὸν μόνον ἐκτρέφειν καὶ συνιστᾶν τῷ θεῷ, τὸν ἔχοντά τε αὐτὴν καὶ
καρπούμενον. ὅσα δὴ πᾶσίν ἐστιν ἡ γὰρ πράγματα, τούτων ἐλάχιστον
ἐγὼ μετέχον, καὶ ὅσα μειρακίοις, καὶ ὅσα νέοις, καὶ εἰς ἄνδρα παρα-
γείλας, οὐδέν τι παιδαρίου πρὸς ἀπραγμοσύνην παρήλλαξα·
ἀλλ' ὥσπερ ἐν πανηγύρει σεμνῇ διεξάγων τὸν βίον, διὰ πάσης ἡλι-
κίας ἵλεων καὶ ἀκύμαντον τῆς ψυχῆς ἐτήρησα τὴν διάθεσιν. οὐ μὴν
διὰ τοῦτο ἀνθρώποις ἀσυντελῆ με πεποίηκεν ὁ θεός· ἀλλ' ἀ πολλά-
κις ἡμῖν καὶ ἰδιῶται καὶ πόλεις εἰς δέον ἐχρήσαντο. ἐδίδου γὰρ ὁ θεὸς
δύνασθαί τε τὰ μέγιστα, καὶ τὰ κάλλιστα βούλεσθαι. τούτων οὐδὲν ἐμὲ
φιλοσοφίας ἀφεῖλκεν, οὐδὲ τὴν εὐδαίμονά μοι σχολὴν ὑπετέμνετο.
τὸ γὰρ ὠθισμῷ, καὶ μόχθῳ καὶ μόλις ποιεῖν, τοῦτό ἐστιν ὃ δαπανᾷ τὸν
χρόνον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων· ὅτῳ δὲ
εἰπεῖν μόνον καθήκει, ἡ πειθὼ δὲ ἕπεται καὶ ὁ λόγος ἀνυσιμώτατός ἐστι
παρὰ τοῖς ἀκούουσι, τίς φειδὼ ῥημάτων, ἵνα δυστυχίας τις ἐλευθερωθῇ.
τίμιον ζῷον ὁ ἄνθρωπος. τίμιον γὰρ, εἰ δι' αὐτὸν ἐσταυρώθη Χριστός. ἐμοὶ
δὲ τὸ πείθειν ἀνθρώποις εἰς τὸν μέχρι τοῦ παρόντος ἐνιαυτὸν, τάχα μὲν
θεῖος κλῆρος ἐγένετο· τάχα δὲ μόλις πραγμάτων ἀπολόμενος, ἐπε-
τύγχανον. νῦν γὰρ δὴ τὸ πρᾶγμα ἔοικεν ἐξεληλέγχθαι μετὰ πολλῶν,
ἅτινα σαφῶς ἦν τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦτ' ἀνετίθουν αὐτῷ, καὶ ἔζων μετ' ἀ-
γαθῶν τῶν ἐλπίδων, ὥσπερ ἐν ἱερῷ περιβόλῳ τῷ κόσμῳ, ζῷον ἀφε-
τον, ἀνειμένον ζῶν, εὐχῇ καὶ βίβλῳ καὶ θήρᾳ μερίζων τὸν βίον. ἵνα γὰρ ὑ-

παραγγέλλω μ. ελῶ π. ελκα admoneo [illegible]
παραγγελία admonitio [illegible]
εὐμαρὴς [illegible] ἄδειος
ἡσυχία tranquillitas
καρπόομαι fruor
μετέχω [illegible]
σεμνὸς [illegible]
ἀκύμαντος fluctus
πανηγύρει coetus publicus
εἰς δέον oportuit [illegible] δεῖ
ἀφέλκω
βαπτισμὸς baptismus
φειδόμαι parco
ἐλεύθερος liber
ἐλευθερία libertas
τίμιος [illegible]
ἐπιτυγχάνω [illegible]
σαφῶς [illegible]
περιβάλλω circumdo
κατόρθωμα [illegible]

γιαίνῃ ψυχή τε καὶ σῶμα, τὸ μέντοι δεῖ πονεῖν, τὸ δὲ αἰτεῖν τὸν θεόν. μετὰ τοιαύτης εὐμοιρίας εἵλκυσα τοὺς ἐνιαυτοὺς τοὺς μέχρι τῆς ἱερωσύνης αἱρέσεως· πρὸς ἣν ἐγὼ παρὰ τοὺς πώποτε δειλότατος γέγονα. μαρτύρομαι τὸν ἐπὶ πᾶσι θεόν, ὃν δι' ὑμᾶς ἐγὼ τὰς ἀπορρήτους ἐβάστασα τελετάς, δίχα τῶν ἀνθρωπίνων περιόδων τε καὶ σπουδῶν, αὐτὸς καταμόνας ἐν πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσῆλθον θεῷ καὶ πρηνὴς καὶ γονυπετὴς ἱκέτης γενόμενος, θάνατον ἀντὶ ἱερωσύνης ᾑρούμην. αἰδὼς γάρ τις με καὶ φιλία κατεῖχε τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ σχολῆς, παρ' ἧς ἅπαντα δεῖν ᾤμην ποιεῖν τε καὶ λέγειν. ἀλλ' ἐπειδὴ τῶν μὲν ἀνθρώπων ἐκράτουν, τοῦ θεοῦ δὲ ἡττώμην, ὡς κοινὴ φήμη τὸν ἀξιούμενον εἶναι γνώριμον θεοῦ, ἔφερον, ἀλλὰ δυσηνιάστως τὴν καινοτομίαν τοῦ βίου. δρασμῷ γὰρ ἐπιθέμενον, ᾗ τις ἀγαθῶν καὶ φόβος χαλεπῶν ἀνέκοψε, καὶ λεγόντων ἤκουσα γερόντων ἱερῶν, ὅτι με θεὸς ποιμαίνει· καὶ τις ἐπὶ λέξεως εἶπεν, ὡς ἱλαρόν ἐστι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἱλαροῖ τοὺς μετόχους αὐτοῦ· καὶ προσέθηκεν, ὡς ἠμφισβήτησαν ἡμῖν πρὸς θεὸν δαίμονες, οὐ λυπῶ προσχωρήσας τῇ μερίδι τῇ κρείττονι, ἀλλὰ κἄν τι προσβάλωσι χαλεπόν, οὐκ ἀμελεῖται, φησί, φιλόσοφος ἱερωμένος. ἐγὼ μὲν οὖν (οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθῆναι καὶ λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἐμαυτοῦ) τὴν ἀτυχίαν ἠτιασάμην· ἀλλ' οὐχ ὑπὸ φθόνου δαίμονος. οὐ γὰρ οἶμαί μοι προσήκειν ἀρετήν, ἥτις ἂν τοὺς βασκαίνοντας ἐκίνησεν. ἀλλ' ἐφοβούμην μὴ μᾶλλον δίκας ὄφλοντα παρ' ἀξίαν ἅψασθαι μυστηρίων θεοῦ. καὶ ταύτην τὴν ἀτυχίαν ἐμαντευόμην, εἰς ἣν οὐ καταμικρὸν ὤλισθον. ἀλλὰ παρῆν ἐνταῦθα, καὶ τὰ δεινὰ πάντα παρῆν· καὶ χορηγὸς πάντων Ἀνδρόνικος δαίμων ἀρήϊος ἄπληστος συμφορῶν, τῆς πόλεως τοῖς λειψάνοις ἐγκείμενος, ἕα πάν-

παχοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰμωγαί, γυναικῶν ὀλολυγαί, παίδων
ὀλοφυρμοί, σχῆμα πόλεως ἑαλωκυίας αὐτῇ περιτέθεικεν, ἧς τὸ κάλλι-
στον μέρος ἀποτεμόμενος, ἴσως χωρεῖν ὀνομασθῆναι γέγονεν αἴτιος,
τὴν στοὰν τὴν βασίλειον τὸ πάλαι κριτήριον, ἀποδείξας βασανιστή-
ριον. ταύτην δαίμοσι ποινίμοις, οἷς ἑαυτὸν ἄρας προσένειμε βωμὸν καὶ
τράπεζαν προσέθηκεν. ὦ πόσοις αὐτοὺς πολιτῶν εἵλασε δάκρυσι, ποίοις
ταυροσκύθαι, τίνες λακεδαιμόνιοι, τοσούτῳ τῷ διὰ τῶν μαστίγων αἵ-
ματι τὴν παρ' αὐτοῖς ἐτίμησαν Ἄρτεμιν. δρόμος ἁπάντων εὐθὺς ἐπ'
ἐμὲ· καὶ πανταχόθεν εὐθὺς ἐβαλλόμην, ἀκοῇ καὶ θέᾳ κακῶν. νουθετή-
σας, οὐκ ἔπεισα· ἐπιτιμήσας, ἠρέθισα. ὁ τῶν ἱερῶν καιρός, ἤλεγξεν ἡμῶν
τὴν ἀσθένειαν, ἣν μέχρι νῦν ἔκρυπτεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων θεός. συγ-
χωρουμένων γὰρ ἀεὶ ἡμῶν καρπωσάμενος, προέχον σοφίαν τῇ
πατρίδι δυνάμεως. καὶ τοῦτο χαλεπώτατον τῶν συμβεβηκότων ἐστί
μοι. παρ' ὃ γὰρ τὴν ἐλπίδα τῶν ἠγνοηκότων με κρίνομαι. οὐδὲ γὰρ πείθω
λέγων αὐτοὺς ὡς οὐ δύναμαι· ἀλλ' ἀξιοῦμαι πάντα τὰ δίκαια δύνα-
σθαι. περίεστιν οὖν αἰσχύνεσθαι καὶ λυπεῖσθαι· πάθος εὐθὺς ἐν ψυχῇ,
καὶ ποικιλία φροντίδων, καὶ εἰδωλοποιία πραγμάτων, καὶ μακρὰν
ὁ θεός. εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γινόμενα δι' Ἀνδρονίκου, πάντα
ἐποίησαν ὅσοι ἐβούλοντο. οὐκέτι τῆς συνήθους ἐν εὐχαῖς γλυκυθυμίας
ἥδομαι· ἀλλὰ τὸ μὲν σχῆμα, εὐχῆς. ἐγὼ δὲ καὶ περιωθοῦμαι
ἁπανταχοῦ τῶν πραγμάτων, ὀργῇ καὶ λύπῃ καὶ πᾶσι πάθεσι με-
ριζόμενος. καίτοι διὰ νοῦ τῷ θεῷ συγγινόμεθα. γλῶττα δὲ ἀνθρώ-
ποις τὰ πρὸς ἀνθρώπους ὑπηρετεῖ. εἰ τοίνυν ἐν εὐχαῖς ἀπροσεξίαν
ἠτύχηκα καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἡ πεῖρα, τῆς γέ τοι τοῦ βίου μεταβολῆς οὐ
ταύτῃ μόνον εἰς κακὸν ἀπολέλαυκα, ἐξ ἀπροσεξίας εὑρέμενος
προσ-

βάσανος inquisitio quae fit per tormenta

πράγματα, ἀλλ' ἀπειθὴς τὸ μέχρι πρῴην διαγενόμενος, νεκρὸν ἐπεῖδον, ὃ προαποθανεῖν ηὐχόμην. οὕτω πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισεν, ὡς ἅμα τοῖς αὐτῆς προπύλοις τὰ πράγματα νῦν μὲν ἄνω, νῦν δὲ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔοικεν ἥκει φέρων ἀγαθὰ πολλά, νῦν μὲν αἴσια, νῦν δὲ ἀπαίσια. ἀλλ' ἐπειδή μοι συνέπεσεν ἀποβαλεῖν τὴν παιδίων ὦ φίλτατον, κἂν εἰργασάμην αὐτὸς τι δεινὸν ἐμαυτόν, οὕτως ἑαλώκειν τῷ πάθει. ἔγωγέ τοι τὰ μὲν ἄλλα ἄρρην εἰμί. λέγω δὲ ἐν εἰδόσι· καὶ πολλὰ δῆλα τοῦ λόγου· συνηθείας δὲ οὕτω τι ἥττων, ὡς ταύτῃ κρατεῖν τὴν ἀλογίαν τοῦ λόγου. οὐκοῦν οὐδὲ τοῖς ἐκ φιλοσοφίας δόγμασι τοῦ παρόντος πάθους ἐκράτησα. ἀλλ' Ἀνδρόνικος αὐτίκα προσήγαγε, καὶ πρὸς τὰς κοινὰς συμφορὰς ἐν νοῦν ἔχειν ἐποίησε. ἐκ γεγόνασί μοι συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, πρὸς ἑαυτὰς ἀνθέλκουσαι, καὶ πάθει πάθος ἐκκρούουσαι. συνεπιτίθεται δή μοι τῇ πικρᾷ τῶν παρόντων αἰσθήσει μνήμη τῶν προελθόντων ἀγαθῶν, ἐξ οἵων ἄρα ἐν οἵοις γεγόναμεν· καὶ ζῶ πονήρως ἅμα πάντων ἀφῃρημένος. ὃ μὲν οὖν μέγιστον τῶν κακῶν, ὅ μοι καὶ δύσελπιν εἶναι τὸν βίον ποιεῖ, οὐκ εἰωθὼς ἀποτυγχάνειν ἐν ἱκεσίαις θεοῦ, νῦν πρῶτον οἶδα μάτην εὐξάμενος· εἶτα τὴν μὲν οἰκίαν κακῶς πεπραγμένην ὁρῶ· τὴν δὲ πατρίδα δυστυχοῦσαν οἰκεῖν ἀναγκάζομαι. πᾶσι δὲ ἐγκείμενος ἐφ' ᾧ προσομ' ἀνακλάεσθαι, καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι, ἧττον αὐτοῖς λυόντων ἕως. καὶ πρόσεστι τὸ αἰσχύνεσθαι, ὅτι πολίτην ἄνδρα κεχρησάμενον συμφοραῖς καὶ κλαπέντα χρυσίον δημόσιον, ἀπαιτήσας παρὰ σατράπας μυρίους, ἔγνωκεν ἀναβολὴν μὴ διδοὺς ἀποκλῆναι διὰ χιλίους· μᾶλλον δὲ δι' ἐμέ, δι' ἐμὲ γὰρ αὐτὸς ἔχει καθείρξας εἰς ἀνεπιχείρητον φρούριον, ἐν οἷς τοὺς τολμῶντας δεδέσθαι ποιητῶν παῖδες

εὔχομαι ἐπιβαίνω ascendo

ἥττων cum genitivo

δόγμα a δοκέω

αἰσθάνομαι sentio

δύσελπις

κλαίω fleo et κλάω alibi

τὸ ἔλεος

αἰτέω peto

καθείργω

δέδομαι καὶ δίδομαι

B

φαντάζονται· καὶ ἵνα μὴ ἀφαιρεθῇ, φησί, παρ' ἐμοῦ, δεῖ πέμπειν ταύ-
την ἡμέραν ἀπόσιτον εἴη ὃν ἂν ἐθέλω τινὶ, εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγο-
ρευμένης τοῖς δεσμοφύλαξιν. ἀλλὰ πρὸς ἐμὲ αὐτοῦ κεκραγότος
ἅπαντες ἤκουσαν, ὡς ὠφελιμώτερος ἔσται τῶν χιλίων στατήρων ἀπο-
θανὼν ὁ πολιτευόμενος· διὸ καὶ τοὺς προσιόντας αὐτῷ τῇ τῶν χωρίων
ὠνῇ, φοβεῖ καὶ ταράττει καὶ πάντα τρόπον ἀφίστησιν· ἐγὼ γάρ, οἶμαι, δεῖ τοῦ
χρυσίου· τοῦ δὲ πεθαίνειν ὃν ἂν ἐθέλω τινὶ δεῖ. ἐγὼ δ' οὔτι ἰσχυρότερός εἰμι
πρὸς ὃ τείχεσιν ἐρυμνοῖς προσβάλλειν, οὔτε εὐμήχανος εἰσερπύσαι, ἐκ
τῆς συμφορᾶς ἐξελέσθαι ὃν ἂν ἐθέλω τινά. πάρεισι δέ, φασί τινες, οὐ-
δεὶς οὐδεμία. οἱ γὰρ ὑπηρέται, φύσει μὲν εἰσὶν οἵτινες εἰσί, νῦν δὲ καὶ πρὸς
τὸ ἀδίκημα ζῶσιν Ἀνδρονίκου, ὃς ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν ἀτίμους
προκαθέζεται. τὴν μὲν οὖν εἰς ἡμᾶς αὐτοῦ, λέγω οὐδείς. ὡς ἐγὼ καὶ
χάριν εἰδείην αὐτῷ, τὴν διὰ θεὸν ἀτιμίαν δεχόμενος ὡς μάρτυρος.
ἀναμνήσθητε γὰρ ὑμεῖς, τίς ἦν πρὸς ἐμέ, ὃν εἰ μηδὲν ἄλλο, ἐξ
ἐκείνων γενόμενον· ἀπ' Εὐρυσθένους τοῦ καταγαγόντος Δωριέας εἰς
Σπάρτην, μέχρι τοῦ μοῦ πατρὸς αἱ διαδοχαὶ ταῖς δημοσίαις ἐγ-
κολαφθῆσαν κύρβεσιν· ἀλλ' ἐθέλω πως οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα πάππου,
ἀλλ' οὐδὲ πατρός, φασί, πλὴν ὅσοι εἰκάσαι ἀπὸ θυννοσκοπείου δὲ ἐπὶ
τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἀλώμενος. οὐκ οὖν τὴν ἐν πόλει λαμ-
πρότητα τεθαυμακώς, αἰσχυνέσθω τοῖς ἐλλείμμασιν. ἀλλ' ἔγωγε ὃ
μέχρι τῆς ἱερωσύνης, καὶ τιμῆς ἐνεφορήθην, καὶ ἀτιμίας οὐκ
ἐγευσάμην· νυνὶ δὲ οὔτ' ἂν ἠθέλησα τιμώμενος, οὔτε καταφρονούμενος
ἄχθομαι. οὐδέτερον γὰρ αὐτῶν ἐπὶ τῷ δὲ τοῦ ποιοῦντος εἰς ἐμὲ δοκεῖ
γίνεσθαι· ἀλλ' ἑκάτερον εἰς ἀναφορὰν τοῦ θεοῦ. διόπερ ὁ πάντα τολμῶν
οὐκ ἂν ἐθέλοι πως, ὡς οὐδὲν οὔτε λέγων, οὔτε ποιῶν προεκίνησεν, ἀρθεὶς

ἔρυω trahor
ἔρυμα tutamen
ἐξέρυμαι

κύρβις tabula
ἐγκολάπτομαι

διαδέχομαι

γεῦσις gustus

ἀφ' ἡμῶν, αὐτὸς διακηρύττεται τῷ θεῷ, καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ παρεστώτων λαῶν, ἃς αὐτίκα τῆς πρὸς ἁπανταχοῦ γῆς ἐκκλησίας ἐπιστολῆς ἀναγινωσκομένης ἀκούσεσθε. τοιοῦτόν ἐστι φύσις ἀπαίδευτος ἐπειλημμένη δυνάμεως, τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανὸν ἐξαράττειν ἐπιχειρεῖ. ἔστω, δυνάσθω, κεχρήσθω τῇ φύσει, τῷ καιρῷ, ἀποκλινούτω καὶ δείτω τῶν πολεμίων ὃν ἵνα βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη μένουσιν ἐπὶ τῆς τάξεως, ἐφ' ἧς ἡμᾶς ἔταξεν ὁ θεός, ἀπηλλάχθαι μὲν τῆς κοινωνίας τῶν πονηρῶν, ἁγνεῦσαι δ' ἀκοὰς βλασφημοσύνης ἀλεγεινῆς· ἀπογνῶναι δὲ προστασίας ἀδικουμένων, ἀπολελογημένοις τῷ δήμῳ διὰ τῆς μάτην ἐπιχειρήσεως, ὃ νοῦ μέγεθος ἔχοντος ἦν καὶ πρὸ πείρας ποιῆσαι. νυνὶ δὲ περιεμείναμεν ὑμᾶς ἐκ τῶν πραγμάτων συμψήφους ποιήσασθαι, ὅτι πολιτικὴν ἀρετὴν ἱερωσύνῃ συνάπτειν, ὃ κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσύγκλωστα. ὁ πάλαι χρόνος ἤνεγκε τοὺς αὐτοὺς ἱερέας τε καὶ κριτάς. καὶ γὰρ αἰγύπτιοι καὶ τὸ ἑβραίων ἔθνος, χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐβασιλεύθησαν· εἶτ' ἐπειδή μοι δοκεῖ τὸ θεῖον ἔργον ἀνθρωπίνως ἐπράττετο, διῴκισεν ὁ θεὸς τοὺς βίους· καὶ ὁ μὲν ἱερός, ὁ δὲ ἡγεμονικὸς ἀπεδείχθη. τοὺς μὲν γὰρ εἰς ὕλην ἐπέστρεψε, τοὺς δὲ συνέταξεν ἑαυτῷ. τετάχαται δὲ οἱ μὲν ἐν τοῖς πράγμασιν, ἡμεῖς δὲ ἐν ταῖς εὐχαῖς εἶναι. ὁ δὲ καλὸν ἀπαιτεῖ παρ' ἀμφοῖν ὁ θεός. τί οὖν ἐπανάγεις; τί δὲ συνάπτειν πειρᾷ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ, ὃς οὐδὲ διοικεῖν ἡμᾶς, ἀλλὰ παραδιοικεῖν ἀξιοῖς· οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀθλιώτερον. προστάτου σοι δεῖ; βάδιζε παρὰ τὸν ἐπιτροπεύοντα τῶν νόμων τῆς πολιτείας. τοῦ θεοῦ σοί τι δεῖ; ἴθι παρὰ τὸν ἱερέα τῆς πόλεως. οὐχ ὡς ἐν τούτῳ τι ἐνὸν τὸ πάντως ἐπιτυχεῖν, ἀλλ' ὡς ἐγὼ προθυμηθήσομαι. νῦν δ' ἐπιτρέπη

τὶς ἠρεμεῖν, τάχα ποτὲ καὶ δυνήσομαι. ἅμα γὰρ ἀποστρέφεται τὴν ὕλην, καὶ πρὸς θεὸν ἐπιστρέφεται. θεωρία τέλος ἐστὶν ἱερωσύνης, μὴ ψευδομένης τὸ ὄνομα· θεωρία δὲ καὶ πρᾶξις, οὐκ ἀξιοῦσι συζεύγνυσθαι. ὁρμὴ μὲν γὰρ, ὁρμὴ πράξεων. οὐδεμία δὲ ἀπαθής. ἀλλὰ δεῖ κενὴν εἶναι παθῶν τὴν ψυχὴν τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι δοχεῖον θεοῦ. μὴ καθαρῷ γὰρ, φησὶ, καθαροῦ ἐφάπτεσθαι, μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ. σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ θεός· σχολῆς δεῖ τῷ μετὰ φιλοσοφίας ἱερατεύοντι. οὐ καταδικάζω τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν· ἀλλ' ἐμαυτὸν εἰδὼς μόλις εἰς θάτερον ἐξικνούμενον, ἄγαμαι τοὺς δυναμένους ἑκάτερα. ἐμὴ δύναμις οὐκ ἔστι δυσὶ κυρίοις δουλεύειν. εἰ δή εἰσί τινες, οἱ μηδὲ ἀπὸ τῆς συγκαταβάσεως βλάπτονται, δύναιντο ἂν καὶ ἱερᾶσθαι, καὶ πόλεων προεστάναι. ἀκτὶς ἡλίου κἂν ὁμιλήσῃ βορβόρῳ, μένει καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος· ἐγὼ δὲ ταὐτὸ τοῦτο παθὼν, πηγῶν καὶ θαλάττης δεήσομαι· καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλων. πλεῖν ἢ τριάκοντα ἐνιαυτοὺς σϋναι θεραπεύσαιμι τι μηδὲν ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης κακὸν εἰς προσπάθειαν, ἣν δεῖ καταβιῶναι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ. ἀλλ' ἔστι περιουσία δυνάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι. τοῦτο θεοῦ μὲν ὕμνος ἐστίν. ἀνθρώπῳ δὲ παραίτησις γίνεται διευλαβουμένῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὴν ἀσθένειαν. κατὰ τούτους ὑμῖν ἐγὼ τοὺς ὅρους συνέσομαι. οὐ μὴν τό γε κρίνειν καὶ ἱεροὺς ἐμαυτὸν ἀφαιρήσομαι, ὡς ὅταν ἐξῇ κἀπιόντα, κατιέναι, τουτέστι διὰ τῆς τυχούσης ἐπιστροφῆς ἀγαθόν τι μέγα ποιεῖν. οὕτω καὶ ὁ θεὸς πολιτεύεται. τὸ προεστηκέναι δέ ἐστι τὸ δεινὸν, οὗ μήτε θεοῦ φύσις ἀνέχεται, μήτε ὅστις ἑαυτὸν ἀπευθύνει πρὸς τὸν θεόν. εἰ γέγονα χρημάτων ἢ κτημάτων ἐπιμελής, εἰ συνίστε μοι λογισμοὺς δεχομένῳ τῆς

νῳ τῆς καθ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης, εἶτα ἐν τοῖς ὑμετέ-
ροις τοῦ χρόνου φείδομαι, ἀλαζών εἰμι καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι·
εἰ δὲ ἀμελήσας τῶν οἴκοι πρότερον, τῇ κατὰ νοῦν ἐνεργείᾳ συνέταξα
τὴν ζωήν, τί δεινὸν εἰ τὴν ἴσην ὑμᾶς ἀξιῶ. ἀλλ' ἐπεὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ
ἤρεσκον, ὡς ὄντων ἑτέρων οἳ δύνανται κατὰ ταυτὸν ἐν ἀμφοῖν εὖ
διαγίνεσθαι, ἔξεστι βουλεύσασθαι τὸ λῷον τῇ τε πόλει καὶ ταῖς ἐκ-
κλησίαις κἀμοί. οὐκ ἐξομοῦμαι τὴν ἱερωσύνην, μήποτε δυνηθείη
τοσοῦτον Ἀνδρόνικος. ἀλλ' ὥσπερ οὐδὲ φιλόσοφος ἐγενόμην δημόσιος,
οὐδὲ θεατροσκοπίαις ἐπεθέμην, οὐδὲ διδασκαλεῖον ἤνοιξα, καὶ οὐ-
δὲν ἧττον ἦν τε καὶ εἰμὶ φιλόσοφος· οὕτως οὐδὲ ἱερεὺς δημόσιος εἶναι
βούλομαι. οὐχ ἅπας ἅπαντα δύναται. ἐγὼ συγγενόμενος ἐμαυτῷ, καὶ
διὰ νοῦ τῷ θεῷ, καταβὰς ἀπὸ θεωρίας, δύναμαι συνουσίας οὐκ
ἀχρήστους ποιεῖσθαι πρὸς ἕνα καὶ δύο· καὶ οὐδὲ τούτους ἀγελαίους,
ἀλλ' εἴ τινες εἶεν, ἢ φύσεως λαχόντες, ἢ ἀγωγῆς εὐτυχήσαντες, ὥστε
νοῦν τε θαυμακέναι περὶ σώματος. ἀλλὰ καὶ διὰ πολλῶν πρα-
γμάτων ἁπτόμενος μετὰ τῆς ἐμαυτοῦ ῥᾳστώνης, γενοίμην ἂν τῷ
καιρῷ χρήσιμος· καταχωννύμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, ἐμαυτοῦ τε ἐπιλή-
σμων εἰμί, καὶ τῶν πραγμάτων ζημίαν ποιῶ. οὐ γάρ ἐστι μισοῦντα
καλῶς τι ποιεῖν· ἀλλ' ὁ μὴ πάσῃ τῇ γνώμῃ δεδογμένα ποιῶν, ἄθυμος
ἔρχεται πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἧς προεστῆναι δεῖ· ὅστις δὲ πρὸς μὲν σχο-
λὴν οἰκείως ἔχει, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως τῷ σχολάζοντι χρήσαιτο, αὐτὸ
δὲ ὃ πλὴν ὅπερ ἐστὶ δημωφελέστατος ἄνθρωπος, πολυχωροτάτη ψυ-
χὴ ταῖς ἁπάντων ἀρκοῦσα φροντίσιν, ὅστις ἐπεὶ πέφυκεν, οὕτω καὶ
βούλεται, ὁ τοιοῦτος κἂν χαίρειν εἰδείη ταῖς ἠχούσαις αὐτὸν ἐφ' ἑαυτὰς
περιστάσεσιν. ὑποθέσεις γὰρ αὐτοῦ τῇ φύσει χαρίζονται. καὶ μέγιστον εἰς

τὸ κατορθοῦν ἐφόδιον ἡ φιλία τοῦ πράγματος. ἐξαιρετέος οὖν ἅπασιν ὑμῖν ὁ λυσιτελέστατος ἄνθρωπος, καὶ ἀνθαιρετέος ἡμῶν οἱ μόνοι μόλις σωζόμεθα. τί κεχήνατε. οὐ διότι μήπω γέγονεν, ἄξιόν ἐστι μηδὲ νῦν γενέσθαι. πολλὰ τῶν δεόντων ὁ χρόνος ἐξεῦρε καὶ διωρθώσατο. οὐχ ἅπαντα πρὸς παραδείγματα γίνεται. καὶ τῶν γινομένων ἕκαστον, ἀρχὴν ἔσχε, καὶ πρὶν γενέσθαι μήπω γινόμενον ἦν. ἀξιώτερόν ἐστι προτιμηθῆναι τῆς συνηθείας τὸ χρήσιμον. ἡμεῖς ἀρχὴν δῶμεν ἔθει βελτίονι. ἀνθαιρετέος οὖν ἡμῶν, ἢ μεθ' ἡμῶν αἱρετέος, πάντως δὲ αἱρετέος ὁ ἄνθρωπος· ὅστις ἂν ᾖ, πάντως ἐμοῦ τὰ πολιτικὰ μακρῷ φανεῖται σοφώτερος, καὶ δυνήσεται τὰ δύστηνα ταῦτ' ἀνθρώπια ὑπὲρ ὑμῶν ἐξομιλεῖν καὶ μεταχειρίζεσθαι. οὐκοῦν εἰ μήπω δοκεῖ, τοῦτο μὲν εἰσαῦθις ἀναθώμεθα· ἐξέσται γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ καταμόνας καὶ μετ' ἀλλήλων βουλεύσασθαι· νυνὶ δὲ οἷς τὸ συνέδριον μετῆλθε τὴν Ἀνδρονίκου μανίαν, ἀκούσατε.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ.

Ἀνδρόνικον τὸν βερονικέα τὸν κακῇ Πενταπόλεως μοίρᾳ καὶ φύντα, καὶ τραφέντα, καὶ αὐξηθέντα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνεγκούσης αὐτὸν ὠνησάμενον, μήτε ἡγείσθω τις, μήτε καλείτω χριστιανόν· ἀλλ' ὡς ἀλιτήριος ὢν τοῦ θεοῦ, πάσης ἐκκλησίας ἀπεληλάσθω πανέστιος· οὐ διότι γέγονε Πενταπόλεως ἐσχάτη πληγὴ, μετὰ σεισμὸν, μετὰ ἀκρίδα, μετὰ λοιμὸν, μετὰ πῦρ, μετὰ πόλεμον, ἐπεξελθὼν ἀκριβῶς τοῖς ἐκείνων ἐγκαταλείμμασιν, ἄτοπα κολαστηρίων ὀργάνων γένη καὶ σχήματα, πρῶτος εἰς τὴν χώραν εἰσενεγκών· εἴη δὲ εἰπεῖν, ὅτι καὶ μόνος χρησάμενος, δακτυλήθραν, καὶ ποδοστράβην, καὶ πιεστήριον, τὸ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν, καὶ χειλοστρόφιον, ὧν οἱ προλαβόντες

τὴν πεῖράν τε καὶ τὴν θέαν, καὶ τῷ πολέμῳ παραπολόμενοι, παρὰ τῶν κακῶς παραισωθέντων ἐμακαρίσθησαν. ἀλλ' ὅτι πρῶτος πάντων ἡμῖν καὶ μόνος, ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸν Χριστὸν ἐβλασφήμησεν· ἔργῳ μὲν, ἀφ' οὗ τῇ θύρᾳ τῆς ἐκκλησίας προσεπαττάλευσεν ἑαυτοῦ διαπράγματα, τοῖς μὲν ὑπ' αὐτοῦ παρανομουμένοις, τῆς ἀσύλου τραπέζης ἀποκλείων τὴν ἱκετείαν, ἀνατεινόμενος δὲ τοῖς ἱερεῦσι τοῦ θεοῦ ταῦτα, ἃ κἂν Φάλαρις ὁ ἀκραγαντῖνος, κἂν Κεφρὴν ὁ αἰγύπτιος, κἂν Σενναχηρεὶμ ὁ βαβυλώνιος ὤκνησεν, ὁ πέμψας εἰς Ἱερουσαλὴμ τοὺς ὀνειδιοῦντας Ἐζεκίᾳ καὶ τῷ θεῷ. ἐκείνην ἐγὼ τὴν ἡμέραν ἐνηνοχέναι φημὶ τὸν δεύτερον σταυρὸν τοῦ θεοῦ. ἐπὶ γὰρ ὀνειδισμῷ τοῦ Χριστοῦ, τὸ λοίδορον ἐκεῖνο βιβλίον ἀπὸ τῆς ἱερᾶς θύρας ἐκρέματο. καὶ ταῦτα ἐπεῖδεν ἥλιος, καὶ ἀνέγνωσαν ἄνθρωποι· οὐ Τιβερίου Κλαυδίου τῆς πολιτείας ἐπιτροπεύοντος, ἀφ' οὗ Πιλάτος ἐπὶ τὴν ἰουδαίων ἡγεμονίαν ἐστάλη· ἀλλὰ τῆς εὐσεβοῦς Θεοδοσίου γενεᾶς τὰ σκῆπτρα ῥωμαίων ἐχούσης, ἀφ' ἧς ἔλαθεν Ἀνδρόνικος ἑαυτῷ μνηστεύσας ἀρχὴν, ὑπὸ τοῦ Πιλάτου φρονήματι. πλὴν ὡς τὴν τοῖς παρειόδα τῶν ἑτεροδόξων τὰ γράμματα, καθάπερ ἰουδαίοις τὰ παραγεγραμμένα τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ. καίτοι τὸ ἐπίγραμμα τοῦ σταυροῦ, γεγονὸς ἀπὸ γνώμης οὐκ εὐσεβοῦς, σεμνὸν ἦν ἐπὶ λέξεως, δι' οὗ βασιλεὺς ὁ Χριστὸς ἐκηρύττετο· ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε. τὰ δὲ δὴ μετὰ ταῦτα τῶν πρώην ἐστηλιτευμένων βαρύτερα. ἐπειδὴ γὰρ ἦν τινὰ κατ' ἐχθροῦ πρόφασιν εὑράμενος· ἔχθρα δὲ ἦν αὐτοῖς, ὅτι γάμους ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυεν· ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀποτροπαίοις κολαστηρίοις ἠκίζετο, ἃ μὴ παραδοθείη τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου· μετ' αὐτοῦ δὲ ὥσπερ ἤρξατο, παύσαιτο, καὶ γένοιτο τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἀκοὴ ταῦτα

τῆς ἡγεμονίας Ἀνδρονίκου συνθήματα. ἐπειδὴ οὖν ἀνὴρ εὐγενής, οὐκ
ἀδικῶν, ἀλλ' ἀτυχῶν ἐπ' αὐτοῖς κατετείνετο· καὶ ταῦτα τὸ τῆς μεσημ-
βρίας ἐδρᾶτο σταθερώτατον, ἵν' ὑπὸ μόνοις μάρτυσι τοῖς δημίοις ἀπό-
λοιτο· καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἔγνω γινομένην αὐτῷ συμπαθῆ, κατ' ἄλλο
μὲν οὐδέν, ὅτι δὲ μαθόντες, εὐθὺς ὡς εἴχομεν ἐξεδράμομεν, ἐφ' ᾧ
παρακαθίζησαι καὶ συνδιενέγκαι τὴν συμφοράν, λυττᾷ πρὸς τὴν
ἀκοήν, εἴ τις ἐπίσκοπος ὢν ἐλεῆσαι τετόλμηκεν ἄνθρωπον ἀπηχθη-
μένον αὐτῷ, καὶ πολλὰ καὶ παράνομα νεανιευσάμενος, τοῦ θρασυτά-
του τῶν ὑπηρετῶν Θόαντος αὐτὸν ἐρεθίζοντος, ᾧ χρῆται πρὸς τὰς δημο-
σίας συμφορὰς ὀργάνῳ, πέρας ἐπέθηκε τῇ μανίᾳ τὴν ἀθεωτάτην
φωνὴν εἰπών, ὅτι μάτην ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν ἤλπισε· καὶ οὐδεὶς ἂν
ἐξαιρεθείη τῶν Ἀνδρονίκου χειρῶν, οὐδ' ἂν εἴ τις τὸν πόδα κρατήσειεν
αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. ταύτην ἀπαιδεύτῳ γνώμῃ, τρὶς ἀνεφθέγξατο τὴν
φωνήν, μεθ' ἣν οὐκέτι νουθετητέος ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ὥσπερ μέλος
ἀνιάτως ἔχον ἀποκοπτέος ἡμῶν, ἵνα μὴ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὸ ὑγιαῖνον
συμφθείρηται. ὁ γὰρ μολυσμὸς διαδόσιμος ἐστί, καὶ ὁ θίγων ἐνα-
γοῦς, ἀπολαύει τῆς προστροπῆς. δεῖ δὲ εἶναι καὶ γνώμῃ καὶ σώματι,
καθαροὺς τῷ θεῷ. ἐπὶ τούτοις, ἡ Πτολεμαΐδος ἐκκλησία, τάδε πρὸς
τὰς ἁπανταχοῦ γῆς ἑαυτῆς ἀδελφὰς διατάττεται· Ἀνδρονίκῳ καὶ
τοῖς αὐτοῦ, Θόαντι καὶ τοῖς αὐτοῦ, μηδὲν ἀνοιγνύσθω τέμενος τοῦ θεοῦ·
ἅπας αὐτοῖς ἱερὸς ἀποκεκλείσθω καὶ σηκὸς καὶ περίβολος. οὐκ ἔστι τῷ
διαβόλῳ μέρος ἐν παραδείσῳ· ὃς κἂν λάθῃ διαδύς, ἐξελαύνεται.
παραινῶ μὲν οὖν καὶ ἰδιώτῃ παντὶ καὶ ἄρχοντι, μήτε ὁμορόφιον αὐ-
τῷ, μήτε ὁμοτράπεζον γίνεσθαι· ἱερεῦσι δὲ διαφερόντως, οἳ μήτε
ζῶντας αὐτοὺς προσεροῦσι, μήτε τελευτήσαντας συμπροπέμψου-
σιν.

σιν. εἰ δέ τις ὡς μικροπολίτην ἀποσκυβαλίσει τὴν ἐκκλησίαν, καὶ δέξεται τοὺς ἀποκηρύκτους αὐτῆς, ὡς οὐκ ἀνάγκη τῇ πένητι πείθεσθαι, ἴστω σχίσας τὴν ἐκκλησίαν, ἣν μίαν ὁ Χριστὸς εἶναι βούλεται. ὁ δὲ τοιοῦτος, εἴτε λευίτης ἐστὶν, εἴτε πρεσβύτερος, εἴτε ἐπίσκοπος, παρ' ἡμῖν ἐν Ἀνδρονίκου μοίρᾳ τετάξεται, καὶ οὔτε ἐμβαλοῦμεν αὐτῷ δεξιὰν, οὔτε ἀπὸ τῆς αὐτῆς ποτε σιτησόμεθα· πολλοῦ δὴ δεήσομεν κοινωνῆσαι τῆς ἀπορρήτου τελετῆς, τοῖς ἐθελήσασιν ἔχειν μερίδα μετ' Ἀνδρονίκου καὶ Θόαντος.

ΤΟΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙΣ.

Ἀνδρόνικος τὴν ἐκκλησίαν ψευσάμενος, ἀληθευούσης αὐτῆς πειραθήτω. πέφευγεν οὔπω πάνυ πέφευγεν, ἢ μᾶλλον εἰς θεόν· ἐξύβρισεν εἰς ἀνθρώπους· ἐφ' οἷς ἀποκλείσαντες αὐτῷ τὴν παρ' ἡμῖν ἐκκλησίαν, ὑπηγορεύσαμεν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀδελφότητα γράμματα, τὴν ἐπ' αὐτῷ γνώμην μηνύοντα. τούτων ἔφθασε τὴν ἐπιστολὴν, ἱκετείαν προσποιησάμενος, καὶ μετάνοιαν ὑποσχόμενος, ἣν ἅπαντες ἠξίουν με δέχεσθαι, πλὴν ἐμοῦ. ἐγὼ γὰρ ἐδόκουν σαφῶς κατανενοηκέναι ὅτι ἄνθρωπον, πάντα ῥᾴδιον εἰπεῖν καὶ ποιῆσαι· καὶ προσδεχόμενον τε καὶ προσυλέγοντ' ὡς ἐκ τῆς τυχούσης αἰτίας, εἰς τὴν φύσιν ἐπανελεύσεται· ὃν γε εἰκὸς ἀτολμότερον ἔσεσθαι προσκεκρουκότα ταῖς ἐκκλησίαις πολὺ μᾶλλον, ἢ εἰ μηδὲν ὕποπτον αὐτῷ κατελείπετο. ἀλλὰ γὰρ ταῦτα μὲν αἴτιος ἦν ἐγκαρτερῆσαι τῷ δόγματι, ὡς ἅμα τά τε πρὸς θεὸν εὐσεβέστερον βουλευσάμενος, καὶ τὰ πρὸς τοὺς πολίτας ὠφελιμώτερον. ἀλλ' ἴπα μοὶ γὰρ ἀντιλέγειν ἕνα πολλοῖς, παλαιοτέροις νεώτερον, προσδέδια πεπληκόσι ὅτι βίον ἱερωσύνῃ, ὃν οὔπω παρέσχον ἠμμένον τοῦ πράγματος· εἶξα δεομένοις, μόν-

που περιπέμψαι τὰ γράμματα, δέξασθαι δὲ ἐπὶ ῥητοῖς, ἐφ' ᾧ μηκέτι μαίνεσθαι κατὰ τῶν ὁμοτίμων. ἐφ' ᾧ νοσῶν ἀντὶ πάθους τοῦ βίου περιστήπεται. κἂν μὲν, ἔφην, εἴσω μένῃς τῶν ὅρων οὓς ἔθου, νῦν τε ὑπερευξόμεθά σου τῆς ἁμαρτίας, καὶ τοῦ λοιποῦ συνευξαίμεθα· ἀναδυσαμένῳ δὲ τὰ τῆς ὁμολογίας, ἡ δίκη μενεῖ, καὶ εἰς ἅπαντα δημοσιευθήσεται, τοσοῦτον ἀνατεθεῖσα χρόνον, ὅσον ἐλέγξαι σοῦ τὸν τρόπον, ἀνεπανόρθωτον. ἔδοξε ταῦτα, καὶ πεῖραν αὐτός τε ἔφη δώσειν καὶ ἡμεῖς λήψεσθαι· δέδωκε, καὶ εἰλήφαμεν· ἐπεὶ διεψεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως. οὔπω τότε δήμευσις ἐτετόλμητο· οὔπω τότε φόνος ἐνεκεχείρητο. πόσοι διὰ τούτων ἀγῶνται· πόσοι τῶν περιφανῶν ἔτι κτηματικῶν, διὰ τούτων πτωχεύουσι· ἀλλὰ μικρὰ ταῦτα πρὸς τὸν υἱὸν μὲν γεγονότα Μάγνου, κακῶς δὲ ἀπολόμενον. κεῖται παῖς ἀνδρὸς λαμπροτάτου, ἅπασι τοῖς οὖσι λελειτουργηκότος τῇ πόλει, τοῦ πρὸς ἑτέρων φθόνου γεγονὼς παρανάλωμα· ᾐτεῖτο χρυσίον, ὃ μὴ διδοὺς ἐτύπτετο. καὶ διδούς, ὅτι πόρρωθεν ἐξεῦρεν, ἐτύπτετο. οὐ γὰρ οὖν τοῖς αὐτοῦ φίλοις, ἀλλὰ τῷ στρατηγῷ τὸν ἀγρὸν ἀπέδοτο. δακρύω μὲν ἐγὼ καὶ τὴν παρανομηθεῖσαν νεότητα, καὶ τὰς ἐπ' αὐτῇ ματαίας ἐλπίδας τῆς πόλεως· ἀλλὰ τῆς ἐκείνου νεότητος, τὸ τῆς μητρὸς γῆρας ἐλεεινότερον, ὅτι δυοῖν ἀρρένων, ὁ μὲν οἴχεται φυγὰς δι' Ἀνδρόνικον, καὶ οὐδὲ οἶδεν οὗ γῆς· τὸν δὲ οἶδεν οὗ γῆς κατορώρυχε. φεῦ τῶν νόμων τῶν συναδικουμένων, περὶ οὓς ἄρχουσι τῆς ἑαυτῶν· περὶ οὓς ἐπ' ἀρχῇ δανείζονται χρήματα. τούτων μὲν οὖν ἑτέροις ἐπιμελητὰς ὁ θεὸς εἶναι βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη καθαρεύειν ἐν καθαροῖς, ἐὰν ἄρα δυνώμεθα μένειν εἴσω τῶν περιβόλων τῶν ἱερῶν, ἀποκλείειν τε τοῖς ἐναγέσι τὰ πυλαγέσατα.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΩ ΤΩ ΥΔΡΟΜΥΣΤΗ.

Ὀδυσσεὺς ἔπεισε τὸν Πολύφημον διαφεῦναι αὐτὸν ἐκ τοῦ σπηλαίου. γόης γάρ εἰμι, καὶ εἰς καιρὸν ἄν σοι παρείην, οὐκ εὐτυχοῦντι τὰ εἰς τὸν θαλάττιον ἔρωτα. ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς κατομάγμας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλάτειαν. μόνον ὑπόστηθι σὺ τὴν θύραν ἀποκινῆσαι· μᾶλλον δὲ τὸν θυρεὸν τοῦτον. ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ ἀκρωτήριον εἶναι φαίνεται. ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοὶ, θᾶττον ἢ λόγος, τὴν παῖδα κατεργασάμενος· τί λέγω κατεργασάμενος. αὐτὴν ἐκείνην ἀποφανῶ σοι δεῦρο πολλαῖς ἴυγξι ἠγμένην ἀγώγιμον. καὶ δεήσεταί σου καὶ ἀντιβολήσει. σὺ δὲ ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ· ἀτὰρ μεταξὺ μέ τι καὶ τοιοῦτον ἔθραξε, μὴ τῶν κωδίων ὁ γράσος ἀηδὴς γένηται κόρῃ τρυφώσῃ, καὶ λουομένῃ τῆς ἡμέρας πολλάκις. καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσειάς τε, καὶ ἐκπλύνειας, καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον· ἔτι δὲ κάλλιον εἰ καὶ στεφάνους παρασκευάσαιο, κιττοῦ τε καὶ μίλακος, οἷς σαυτόν τε καὶ τὰ παιδικὰ ἀναδήσαιο. ἀλλὰ τί διατρίβεις· οὐκ ἐγχειρεῖς ἤδη τῇ θύρᾳ; πρὸς οὖν ταῦτα ὁ Πολύφημος ἐξεκάγχασέ τε ὅσον ἠδύνατο μέγιστον, καὶ τὼ χεῖρε ἐκρότησε. καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ᾤετο αὐτὸν ὑπὸ χαρμονῆς οὐκ ἔχειν ὅ, τι ἑαυτῷ χρήσαιτο, κατελπίσαντα τῶν παιδικῶν περιέσεσθαι· ὁ δὲ, ὑπογλυξάσας αὐτὸν, ὦ οὖτι, ἔφη· δριμύτατον μὲν ἄνθρωπον ἔοικας εἶναι, καὶ ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασιν. ἄλλο μέντοι ποίκιλλε. ἐνθένδε γὰρ οὐκ ἀποδράσεις. ὁ μὲν οὖν Ὀδυσσεύς· ἠδικεῖτο γὰρ ὄντως· ἔμελλεν ἄρα τῆς πανουργίας ὀνήσεσθαι. σὲ δὲ κύκλωπα μὲν ὄντα τῇ τόλμῃ, σίσυφον δὲ τοῖς ἐγχειρήμασι, δίκη μετῆλθε, καὶ νόμος καθεῖρξεν, ὧν μή ποτε σὺ καταγελάσειας. εἰ δὲ δεῖ παν-

τως ὑπέχειν σε τῶν νόμων, ἀλλὰ μὴ ἔγωγε εἴην ὁ παραλύων αὐτοὺς, καὶ τὰς θύρας καταρρηγνὺς τοῦ ἐπὶ τοῖς δεσμώταις οἰκήματος. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἦν ἐπὶ τοῖς ἱερεῦσιν ἡ πολιτεία, τούτους αὐτοὺς ἔδει τοὺς τῆς πονηρίας κολαστὰς εἶναι. ὡς ἔστι γε τὸ δημόσιον ξίφος οὐχ ἧττον, ἢ τὰ ἐν τοῖς περιτεμενίσμασι χέρνιβα, πόλεως καθαρτήριον. οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν. οὕτως ἐποίουν, ἕως ἐδόκει καλὸν εἶναι τὸν αὐτὸν εὔχεσθαί τε ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀγαθῶν, καὶ πράττειν ὅπως ἂν παραγένοιτο. καὶ γὰρ αἰγύπτιοι καὶ τὸ ἑβραίων γένος, χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐβασιλεύθησαν. ἐπεὶ δὲ διῳκίσθησαν οἱ βίοι, καὶ ὁ μὲν ἱερὸς, ὁ δὲ ἡγεμονικὸς ἀπεδείχθη, τετάχαται δὲ ἕτεροι μὲν ἐν τοῖς πράγμασιν, ἡμεῖς δὲ ἐν ταῖς εὐχαῖς εἶναι, οἷς ὁ νόμος ἀπαγορεύει χεῖρα ὀρέγειν τῇ δίκῃ, καὶ ἀποκτιννύναι τὸν πονηρότατον, πῶς ἄν τις αὐτοῖς ἐπιτρέψειεν ἀνδρὶ πανούργῳ χεῖρα ὀρέξαι κατὰ τῆς δίκης. ἀλλ' ἐγὼ, τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον ἅπαν ποιῶ. εὔχομαι καὶ οἴκοι καὶ ἐπὶ τῶν κοινῶν ἱερῶν ὑπέχειν τῆς ἀδικίας τὴν δίκην, καὶ πονηρίας ἐκκαθαρθῆναι τὴν πόλιν. τοῦτο δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κακὸν κακῶς ἀπολωλέναι καὶ σὲ, καὶ ἄλλον ὅστις σοι παραπλήσιος. ἔστω δή σοι τοῦτο τεκμήριον, ὡς ἂν ἐγγυώμενον, ὀξύ τι πείσῃ, ὃς ἐπεὶ οὐκ ἔξεστι καταρῶμαι.

BIBLIOTHÈQUE DE L'UNIVERSITÉ DE FRANCE.

ΤΩ ΑΔΕΛΦΩ.

Πυνθάνῃ περὶ Διοσκορίου πόσους ἀπαγγέλλει στίχους ἑκάστης ἡμέρας; πεντήκοντα. τούτους ἀποδίδωσιν, οὐ προσπταίων, οὐ διαπολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ· ἀλλ' ἐπειδὰν ἄρξηται λέγειν, κατατείνει συνεχῶς· καὶ ἡ σιωπὴ τέλος ἐστὶ τῆς ἀπαγγελίας.

ΤΕΛΟΣ.